

Ενάντια στο καθεστώς της αιχμαλωσίας

Η φυλακή σε κάθε μορφή της είναι εξορισμού μια απομόνωση, από την ελεύθερη κίνηση. Η απομόνωση όμως, όχι μόνο δεν περιορίζει τον εξεγερσιακό αγώνα, αλλά αποτελεί γενεσιουργό κατάσταση άμεσης εξέγερσης. Ο αστικός κόσμος αντιλαμβάνεται τις υπαρκτές ανταρσίες από θέση απομόνωσης, για την ασφάλεια του θεσμικού ολοκληρωτισμού. Για το φάσμα της συναινετικής προπαγάνδας οι αγώνες είναι τόσο αναγνωρίσιμοι όσο μακρύτερα βρίσκονται στο χώρο ή στον χρόνο, ενώ όσο αγγίζουν το παρόν καθεστώς ελέγχου εξαφανίζονται ή συκοφαντούνται με ενοχικά διολισθαίνουσες μετωνυμίες και γίνονται στόχος του κρατικού τρομισμού. Ανταγωνιστικά, η επανάσταση ριζώνει στην άμεση άρνηση και αντεπίθεση στις παρούσες υλικές και πολιτισμικές μορφές και προγραμματικές διαδικασίες της εξουσίας όπως τις βιώνει ο επαναστατημένος. Το πολεμικό έδαφος των κρατουμένων έχοντας επίκεντρο την πραγματικότητα της αιχμαλωσίας τους εκτείνεται στα απέραντα της γης. Όσο βαθιάει η αντίσταση στο παρόν έδαφος, τόσο σπάει η απομόνωση των αγώνων, των αγωνιζόμενων και των καταπιεσμένων που περνάνε στην αντίσταση. Και ισόρροπα, όσο σπάμε την απομόνωσή μας στο παρόν έδαφος, τόσο η δυνατότητα αντίστασης ισχυροποιείται, συνειδητοποιείται και βαθιάει.

Ο αγώνας μέσα και ενάντια στη φυλακή εδαφικοποιείται σε δυο διακριτές, αλλά αλληλέγγυα προωθούμενες αντιθέσεις, οι οποίες ενδυναμώνονται και συνολικοποιούνται στην αλληλέγγυα σχέση τους με τους αγώνες έξω από τη φυλακή. Η ριζικότερη αντίθεση μέσα στη φυλακή είναι η γενική εναντίωση στην αιχμαλωσία και ο αγώνας ενάντια στις συγκεκριμένες συνθήκες που το κράτος επιβάλλει. Επιπλέον, ως πολιτικά υποκείμενα μετέχουμε σε μια ειδική αντίθεση βιώνουμε τις αντεπαναστατικές επιχειρήσεις του κράτους, οι οποίες συμπεριλαμβάνουν ειδικές συνθήκες απομόνωσης με την ευρεία και με τη συγκεκριμένη έννοια και από τις οποίες εφορμούν νέοι αγώνες.

Η αντικρατική συνεκτική θεώρηση των παρόντων και των ιστορικών αντιθέσεων αποκαλύπτει τους ομοιομορφισμούς των γενικών και των ειδικών όψεων, των αρχετυπικών βιωμάτων και των επιμέρους συνθηκών της κυριαρχίας, ανακαλύπτοντας το κοινό εξεγερσιακό δυναμικό. Ο περιορισμός, ο έλεγχος και η προσπάθεια αλλοτρίωσης και σωφρονισμού αποτελούν δυναμικές διαδικασίες της κρατικής και κεφαλαιακής τάξης, κυβερνητικής και ανάπτυξης αντίστοιχα και προσθετικά. Όλοι οι καταπιεσμένοι είναι αιχμάλωτοι. Η φυλακή συμπυκνώνει την αρχιτεκτονική και την μηχανική τελετουργικότητα της εξουσίας. Οι ειδικοί τρόποι καταστολής των επαναστατημένων, όντας πιο κλασματοποιημένες και πιο εντατικές μορφές της γενικής καταστολής, κάνουν διαυγέστερο τον γενικό χαρακτήρα της αντεπαναστατικής στρατηγικής. Η θεσμική εξουσία και πολύ εξειδικευμένα το εθνικό και πολυεθνικό κράτος των δυο τελευταίων αιώνων, είναι από την αρχή μέχρι το επερχόμενο τέλος και από τα πρωτόλεια κίνητρά της μέχρι τις ελάχιστες λεπτομέρειές της, η προκαταβολική οργάνωση της αντεπαναστασης. Μέσα στα κατακερματισμένα και ανιστορικά εκλογικευτικά πλαίσια που διδάσκει το κράτος, όλες οι αντιθέσεις και η ύπαρξη τους καθαυτή φαντάζουν περιστασιακές. Οι θεσμοί και το κεφάλαιο βασίζονται στην ιστορικότητά τους και γι' αυτό την καλύπτουν. Οι παραδόσεις και οι συνήθειες, που εγκαθίστανται πάνω στο έδαφος της βίας και της εξάρτησης επικυρώνουν τους θεσμούς. Το κεφάλαιο θωρακίζεται στο ίδιο έδαφος και αναπτύσσεται επίσης μέσα στην ιστορικότητά του, ως συμβολική συσσώρευση, ως κληρονομιά, ως συνολική αύξηση της υπεραξίας και της οργανικής σύνθεσής του κατα μήκος του χρόνου. Η ιστορική επαναστατική τοποθέτησή μας στις παρούσες αντιθέσεις μας παρέχει το σημείο σύνδεσης των εντοπισμένων και συγκεκριμένων συνθηκών καταπίεσης, αλλοτρίωσης και εκμετάλλευσης με την προοπτική μιας συνολικής ανατροπής. Συναρτώντας την ριζική εξέγερσή μας ενάντια σε κάθε κατάσταση αιχμαλωσίας με τις εκδηλούμενες ή πιθανές αντιστάσεις στις κατά τόπου συνθήκες, τα αντιστεκόμενα υποκείμενα συλλαμβάνουν την εξελιξιμότητά τους. Η συνολικοποίηση της εξεγερσιακής αλληλεγγύης των επιμέρους αγώνων σε παρόντα χρόνο νοηματοδοτεί τα επαναστατικά προτάγματα και καθιστά αντικειμενικά εφικτή την υπέρβαση της προσωρινότητας των εκτροπών και της μερικότητας των κατακτούμενων μετασχηματισμών. Η συνολικοποίηση της εξεγερσιακής αλληλεγγύης εδράζεται στη συνείδηση της κοινότητας της αιχμαλωσίας. Μόνο όμως ο αγώνας απελευθερώνει την αιχμάλωτη κοινότητα κι οπότε μόνο ο αγώνας γεννάει την συνείδησή της. Οι επαναστατημένοι εμπλέκονται στο απειροελάχιστο ρήγμα της τυραννικής δομής, κοινωνώντας εμπράκτως τις ρηξιακές προτάσεις τους. Ο αγώνας ενάντια στην επιβαλλόμενη εξαθλίωση, ο αγώνας ενάντια στην αντεπανασταση, ο αγώνας ενάντια στο νόμο και στη φυλακή και ο αγώνας για την κοινωνική επανάσταση συναντιούνται στην πραγματικότητα της φυλακής και συναρθρώνονται εδώ και τώρα στις αντιστασιακές θέσεις και στα προωθητικά εγχειρήματα των αιχμάλωτων αγωνιστών.

Συγκεκριμενοποιώντας το βάνουσο βίωμα της φυλακής η γλώσσα των δικαιωμάτων, των νόμων, του συντάγματος και του κρατιστικού ανθρωπισμού αποκαλύπτεται ως τροχοπέδη, αφού δομείται έτσι ώστε να θωρακίζει τα τυραννικά κίνητρα και τον βίαιο πυρήνα της εξουσίας και της φυλακής ειδικότερα, ορίζοντας ταυτόχρονα τους ανθρώπους εντολούμενα αντικείμενα με κύρια ανάγκη τους την ατομική επιβίωσή τους ή το ατομικό κέρδος. Όντας ειλικρινείς προς τη βιωμένη κατάστασή μας αντλούμε παραδείγματα και επινοούμε γλώσσες που εκφράζουν το βάθος της αντίθεσης του καθεστώτος αιχμαλωσίας προς την ανθρώπινη κινητικότητα, δημιουργικότητα και εξελικτικότητα, το βάθος της αντίθεσης του καθεστώτος εξάρτησης προς την ανθρώπινη αυτοποίηση και κοινωνική αυτοοργάνωση, το δομικό βάθος της ταξικής μηχανής και το πλήθος των αναγκαιοτήτων και των δυνατοτήτων που συγκλίνουν στην καταστροφή της. Η φυλακή είναι ένα περιβάλλον περιορισμού και ως τέτοιο είναι περιορισμένο ακόμα και όταν καλλωπίζεται. Ο περιορισμός είναι μια αντικειμενικά αυτοαναπαραγόμενη ταυτολογία. Ότι εναλλακτικό μέσα στο πεδίο του εμφανίζεται για να τον επιβεβαιώνει. Στη φυλακή τα πάντα οργανώνονται για να εξασφαλίσουν τον περιορισμό. Μεταξύ αυτών και οι τεχνητές διαφυγές σε καταστάσεις λήθης (μικρές παροχές, τηλεθέαση, προγράμματα απεξάρτησης κλπ.). Ο περιορισμός της κίνησης βασίζεται στα τεχνικά εμπόδια και στα φονικά μέσα, αλλά διεκπεραιώνεται μέσω του ελέγχου, ο οποίος είναι κάτι παραπάνω από εποπτική τεχνολογία, κάτι παραπάνω από χωροταξικό και διαδικαστικό σύστημα, κάτι παραπάνω από συντήρηση της θεσμικής σταθερότητας. Έλεγχος σημαίνει οργάνωση της αποδοτικότητας της κρατικής βίας, όλο το πλέγμα των έμμεσων σχέσεων επιβολής που αναδιοργανώνουν την ανθρώπινη δημιουργικότητα και την κοινωνικότητα ως εξαρτήματα της εκμεταλλευτικής μηχανής. Το σύνολο των πρακτικών που κρατάνε τους καταπιεσμένους ενσωματωμένους στα διευθυντικά προγράμματα και η αναβάθμιση της υποτέλειας των ανθρώπων ως αποτέλεσμα των προγραμμάτων και των πρακτικών εξουσίασης από την βαθμίδα της εξατομίκευσης μέχρι τη βαθμίδα της παγκόσμιας οικονομίας είναι ο έλεγχος.

Στη φυλακή ο έλεγχος συμπυκνώνεται, οπότε εμφανίζεται απροκάλυπτη η εγγενής σχέση του με τον περιορισμό, η οποία στον εκτός φυλακής φαινομενικά ελεύθερο χώρο δουλεύει κυρίως εσωτερικευμένα. Κάθε έλεγχος προϋποθέτει μια αιχμαλωσία. Στον καπιταλισμό η αιχμαλωσία έχει τη μορφή της εθελοδοουλίας λόγω της τεχνητής σπάνης. Η φυλακή από τότε που πρωτοκατασκευάστηκε, δουλεύει με την σπάνη. Η αιχμαλωσία είναι η έλλειψη ελεύθερου, ζωντανού και ζωτικού χώρου που επιτείνεται με το έλλειμα οικείων αναφορών. Η ίδια η αιχμαλωσία γίνεται το πεδίο ολοκλήρωσης της σπάνης υλικών πόρων και επιβολής μιας εντατικής και κλασματοποιημένης απώλειας ελευθερίας. Ο αντικειμενικός περιορισμός δεν περιορίζεται στον χώρο· εκτείνεται στο σύνολο των υλικών συνθηκών της ζωής και του κοινωνικού βίου. Η αιχμαλωσία και η σπάνη δρουν συμπληρωματικά στις ελεγκτικές αλληλουχίες. Η κρατική και κεφαλαιακή οικονομία είναι μια φυλακή και η φυλακή είναι ο απόλυτος τόπος της εξουσιαστικής οικονομίας.

Απέναντι μας στέκουν τοίχοι, κάγκελα, συρματοπλέγματα, κλειδαριές, κάμερες και θωρακισμένες σκοπιές με ένοπλους φρουρούς. Ένας αρχιτεκτονικός, τεχνολογικός και διαδικαστικός κόσμος κλιμακωτής απομόνωσης. Απομόνωση της φυλακής από τον υπόλοιπο κόσμο, απομόνωση των κρατούμενων από τους διοικητικούς κόμβους της φυλακής, απομόνωση σε πτέρυγες, απομόνωση σε κελιά, απομόνωση σε πειθαρχία. Οι ποινικές και οι λειτουργικές διαδικασίες της φυλακής έχουν ως αντικείμενό τους την επιβολή και φύλαξη της κατανεμημένης απομόνωσης μέσω εγκλεισμών και ελεγχόμενων διελεύσεων. Βέβαια, όλος ο αστικός κόσμος, πολεοδομικά, προγραμματικά και απαγορευτικά οργανώνεται πάνω στο ίδιο πρότυπο. Η παραγωγή, η αγορά, η εκπαίδευση, η πολιτικοαστυνομική διοίκηση, τα πληροφοριακά δίκτυα (οι σχεδιαστές και οι πομποί προφυλάσσονται, ενόσω οι καταναλωτές παραμένουν απομονωμένοι στον καναπέ τους ή στο τερματικό τους), οι ιδιοκτησίες γενικά, τα σύνορα. Ο αστικός κόσμος, κατακερματίζει με μια υλική αμεσότητα το χωρόχρονο για να παράγει αλλοτριωτικό και εκμεταλλευτικό έλεγχο, αλλά θωρακίζεται απέναντι στην αυθόρμητη εξέγερση των καταπιεζόμενων με την εμβολή του φόβου και της ενοχής που κρυσταλλώνονται και διακινούνται από τις θεσμικές γλώσσες. Η απειλή της αστυνομικής και της ποινικής βίας κάνει τους περιορισμούς συμπαγείς, διατρέχοντας όλο το πλέγμα των έμμεσων σχέσεων ελέγχου. Η φυλακή, όπως ο καπιταλισμός, είναι στρατιωτικό καθεστώς και ως τέτοιο είναι αδιαχώριστα εσωτερικό καθεστώς. Ο αρχιτεκτονικά, τεχνολογικά και διαδικαστικά υλοποιούμενος έλεγχος, όντας η αντικειμενικότερη και αμεσότερη όψη της εξουσίας, γίνεται ο πρώτος εχθρικός στόχος κάθε εξεγερσιακής κίνησης. Στάση στη φυλακή σημαίνει άρνηση της απομόνωσης στα κελιά. Στις εξεγέρσεις πρώτα γκρεμίζονται οι κιγκλίδες που χωρίζουν τις πτέρυγες και τους διαδρόμους. Η απόδραση, ατομική, ομαδική ή μαζική επιτυγχάνεται με τη διάτρηση του συστήματος ελέγχου. Η

ανυπακοή στα προγράμματα, στις εντολές και στις απαγορεύσεις, η καταστροφή στις υποδομές του ελέγχου και η επίθεση στους κρατικούς μισθοφόρους, αντικειμενοποιούν την αναγκαία διάλυση της θεσμικής κυριαρχίας μέσα στο ανθρώπινο βίωμα. Η αποδόμηση της μηχανής αιχμαλωσίας, υλοποιείται στη δυσπρόστατη επίθεση ενάντια στην ακοινωνική εσωτερική και στην τεχνική απομόνωση.

Με την κατανομή και απομόνωση των κρατουμένων σε διαφορετικές φυλακές, σε πτέρυγες και σε κελιά οργανώνεται ο έλεγχος της κοινωνικοποίησης τους. Στη φυλακή της σύγχρονης δημοκρατίας συγχωνεύονται δυο μέθοδοι εξουσίας με διακριτές ιστορικές προελεύσεις και παράγουν μια ιστορικά ιδιαίτερη μορφή ελέγχου. Αφενός, ακολουθώντας τη γενική τάση και το οργανωτικό πλαίσιο της μαζικής παραγωγής ελέγχου για την κεφαλαιοκρατική συσσώρευση, που εγκαταστάθηκε επεκτατικά στις αρχές του 19^{ου} αιώνα με πρότυπα την αγγλική βιομηχανία και την κρατική μηχανή του βοναπάρτη, οι φυλακές στα φιλελεύθερα κράτη έκτοτε αυξάνονται, όπως και ο πληθυσμός των κρατούμενων αφομοιώνοντας τη δομή του στρατοπέδου και τη μαζική τεχνοκρατική και γραφειοκρατική αποστασιοποιημένη διαχείριση των ανθρώπων. Αφετέρου, συνεχίζεται η μεσαιωνική παράδοση της μακροχρόνιας αιχμαλωσίας σε φρούρια. Μαζική πραγματοποίηση της ζωής και συνακόλουθος κατακερματισμός συμπυκνώνονται στη φυλακή. Η μαζικοποίηση των μεθόδων περιορισμού αναβαθμίζει την στοχευμένη απομόνωση σε καθολικό κατακερματισμό. Στην επικράτεια της ένοπλης λογιστικής πρακτικής οι άνθρωποι γίνονται προβλεπτές απειροελάχιστες διακυμάνσεις σ' ένα συνοπτικό σύστημα ιεραρχικά διαβαθμισμένων προγραμμάτων. Σ' έναν τέτοιο τόπο ο θάνατος λογίζεται ασήμαντος. Αλλά αν η απανθρωποποίηση γίνεται εμφανής στο θάνατο κρατουμένων, συμβαίνει διότι μόνο τότε σχολιάζεται από τους καθεστωτικούς διαύλους λόγω πολιτικού κόστους. Ο θάνατος επίσταται στο κάθε δευτερόλεπτο του αιχμάλωτου βίου. Ο αστικός εγκλεισμός είναι μια θορυβώδης και ταυτόχρονα σιωπηλή μαζική πολυγενεκτονία (πολλών γενεών σωρευτικά). Ο καθολικός κατακερματισμός την υλοποιεί, την συγκαλύπτει και τη συντηρεί είναι η ιδιαίτερη μορφή του ελέγχου μετά την ήττα των επαναστάσεων του πρώτου ήμισυ του 20^{ου} αιώνα.

Οι εξεγερσιακές κινήσεις στις φυλακές της ελληνικής δημοκρατίας έχουν πλούσια ιστορία. Συχνά οι πρωτοβουλίες μεταδίδονται ταχέως από φυλακή σε φυλακή, αναδεικνύοντας μέσα από την καθολικότητα της αντιστασιακής συμμετοχής συνολικότερες όψεις ανταγωνισμού μεταξύ κρατών και ελευθερίας. Η εξέγερση διαπερνά τα κανονιστικά και τα χωροταξικά όρια, γιατί ενεδρεύει παντού και ενεργοποιεί μια κοινότητα ιστορική και αστείρευτα ανανεούμενη, την κοινότητα της αλληλεγγύης ενάντια στην εξουσία. Οι εξεγέρσεις των κρατουμένων είναι χαρακτηριστικό παράδειγμα της εξεγερσιακής κοινωνικής δυναμικής. Η γενίκευση γίνεται εφικτή όχι μέσω ενός πυραμιδικού προσχεδιασμού που απαιτεί στη συνέχεια μια πολυσύνθετη επιτελεστική αρτιότητα, κάτι που ειδικά στο καθεστώς των φυλακών είναι αδύνατον όταν η κινητοποίηση θέλει να ξεπεράσει το συμβολικό, αλλά λόγω μιας αλληλοεμπνεόμενης διάθεσης που εκρέει διαλεκτικά από το κοινό βίωμα καταπίεσης, γεννώντας άμεσα μια κοινά απελευθερωτική στράτευση ανοιχτή στο δημιουργικό πλούτο των εξεγερμένων υποκειμενικοτήτων για την πολύμορφη δραστηκή συγκεκριμενοποίησή της. Ακριβώς επειδή οι άνθρωποι δεν είναι αντικείμενα, ούτε μηχανές ο έλεγχος που βασίζεται στον κατακερματισμό καταρρέει άμεσα όποτε πυροδοτείται η εξεγερσιακή αλληλεγγύη.

Για την αντιμετώπιση της ευθραστότητάς τους οι ελεγκτικοί μηχανισμοί οργανώνουν τον εσωτερικό κατακερματισμό των κοινοτήτων και των ατόμων. Η αστυνομία, οι δικαστές και οι δεσμοφύλακες επιστρατεύουν όλη την πολιτισμική εμπειρία της δολιότητας για να εισαγάγουν καταδότες και παπαγαλάκια μέσα στο αστάθμητο πλήθος. Η φυλακή, όπου δεν υπάρχει ιδιωτικότητα, φαίνεται ότι προσφέρεται γι' αυτήν την μέθοδο ελέγχου και πράγματι οι διευθύνσεις των φυλακών και το υπουργείο δικαιοσύνης λειτουργούν μέσω των πληροφοριακών δικτύων τους. Πάραυτα, πρόκειται για δραστηριότητα στιγματισμένη στη συλλογική συνείδηση των κρατούμενων και έτσι αναπτύσσεται συγκαλυμμένα. Παρενθετικά, σε περιοχές ελέγχου όπου απουσιάζει η ταξική συνείδηση, δηλαδή μια συλλογική ανταγωνιστική προς την εξουσία συνείδηση, η ρουφιανιά και το γλείψιμο εκδηλώνονται απροκάλυπτα. Στην πολυετή ανταγωνιστική εμπειρία των εξεγερσιακών κινήσεων στις φυλακές έχει αποδειχθεί ως αποτελεσματικότερη μέθοδος διάβρωσης της κοινότητας των κρατουμένων η ενίσχυση των ιεραρχικών διαχωρισμών μεταξύ τους και των μεσολαβήσεων. Οι ιεραρχικές σχέσεις μέσα και μεταξύ των παράνομων φατριών αξιοποιούνται, υποστηριζόμενες συμβολικά και υλικά από τον ελεγκτικό μηχανισμό, για να διατηρεί τους κρατούμενους αδρανείς. Η αφομοίωση από το κράτος και η διάχυση ιεραρχικών σχημάτων στον κόσμο της παρανομίας υπερβαίνουν τα όρια της φυλακής. Τα πολιτικά κόμματα, η αστυνομία και τα επιχειρηματικά καρτέλ επιχειρούν

ακατάπαυστα να κρατούν υπό τον έλεγχό τους και να αντλούν την υψηλότερη υπεραξία της παράνομης οικονομίας με όρους παραστρατιωτικού και οικονομικού πολέμου. Η γενική σπάνη και η γραφειοκρατική συμπίεση του βίου μέσα στη φυλακή αναβαθμίζουν τις ανεπίσημες ιεραρχίες σε μεσολαβητικά δίκτυα. Επιπλέον, μέσα από τους ίδιους τους αγώνες αναδεικνύονται κατά καιρούς προσωπικότητες που αναλαμβάνουν το ρόλο της αντιπροσώπευσής τους, οι οποίοι όντας δέσμιοι της έλλειψης αυτόνομης συλλογικής δύναμης και των συνθηκών της ατομικής αναμέτρησης τους με το δικαστικό σύστημα, διαχειρίζονται την αντίσταση μ'έναν συντηρητικό ωφελισμό. Ο αγωνιστικός παραγοντισμός επικυρώνεται και υποβοηθάται από τους κατασταλτικούς και τους πολιτικούς μηχανισμούς, όμως εδράζεται στις απουσίες συλλογικής αυτενέργειας και στην παρεπόμενη αποσπασματική εμφάνιση της εξεγερσιακής συνείδησης. Οι κινητοποιήσεις των κρατουμένων αδυνατούν μέχρι σήμερα να συνολικοποιήσουν τις στοχεύσεις τους και συχνά μετακυλούν στο ξεπούλημα τους, αντί να προχωρούν στην εφικτή όξυνσή τους, διότι παρά τη μαζικότητα των συνθηκών εγκλεισμού κυριαρχούν ακόμα η ακοινωνική απομόνωση και οι διαχωρισμένες ευθύνες.

Στον κατακερματισμό συμβάλλουν επίσης οι φυλετικές προκαταλήψεις οι οποίες αναπαράγονται παντού όπου διαιώνονται εκμεταλλευτικές σχέσεις. Στις καπιταλιστικές μητροπόλεις συναντιούνται ανταγωνιστικά διάφορες κουλτούρες κυριαρχίας εντείνοντας τη γενικευμένη απομόνωση. Το κράτος και ο ποινικός μηχανισμός του, τροφοδοτούν πρακτικά τους φυλετικούς διαχωρισμούς επιβάλλοντας οικονομικές και πολιτικές ανισότητες και προπαγανδίζοντας ταυτόχρονα την απαξίωση των φτωχότερων. Στη φυλακή η αδιαπραγμάτευτη τοποθέτηση ενάντια στη ρατσιστική αντεπανάσταση είναι αναπόδραστη αναγκαιότητα για να αγωνιστούμε και να επιβιώσουμε με αξιοπρέπεια. Η συμβίωση διαφορετικών κοινοτήτων στον περιορισμένο χώρο της φυλακής αποτελεί και δύσκολη συνθήκη και ευκαιρία ταχείας ανάπτυξης της αντικρατικής οικουμενικής συνείδησης μέσα από τους δεσμούς αλληλεγγύης που κατακτούνται στην κοινή αντιπαράθεση με τον ελεγκτικό μηχανισμό. Βιωματικά διαπιστώνω ότι το βαθύτερο εμπόδιο δεν είναι οι προβολικοί διαχωρισμοί που εγχαράζει η εξουσία, αλλά η συντηρητική πίστη μας στην ισχύ τους. Η εξεγερσιακή πρωτοβουλία καταλύει δραστικά τους μοιρολατρικούς απομονωτικούς αυτοματισμούς. Το παρόν εξεγερσιακό κίνημα στις φυλακές του βελγικού κράτους είναι χαρακτηριστικό παράδειγμα (2011).

Η έμμεση εκφορά της φυσικής βίας από την ποινική τρομοκρατία, από το πλήθος των προτασόμενων τιμωριών που απειλούν εναλλακτικά ή προσθετικά τη μη πειθάρχηση, σε συνδυασμό με το υλικό υπόστρωμα του έμμεσου ελέγχου, το σύνολο των βιωτικών συνθηκών που βρίσκονται υπό καθεστώς κατοχής, ολοκληρώνουν την αντικειμενική υπόσταση του ελεγκτικού μηχανισμού της φυλακής. Η τεχνητή σπάνη χώρου και υλικών πόρων εξαναγκάζουν τους κρατούμενους σ'έναν αγώνα επιβίωσης, ο οποίος όταν υποτάσσεται στις μεσολαβητικές διαδικασίες του ελεγκτικού μηχανισμού, επικυρώνοντας τις προαναφερόμενες μεθόδους κατακερματισμού επιτείνει την εξάρτηση από τον ίδιο τον μηχανισμό. Η συνάρθρωση της φυλακής στην αγορά, νόμιμη και παράνομη, προσδένει τους κρατούμενους στις αιτίες της απομόνωσής τους, ενώ παράλληλα αποδίδει χρηματική και διευθυντική υπεραξία στους θεσμικούς και μη παράγοντες του ελεγκτικού καθεστώτος (εργολάβους, προμηθευτές, δικαστικούς, δικηγόρους, δεσμοφύλακες, μαυραγορίτες και τοκογλύφους εντός και εκτός των τειχών). Και βέβαια οι οικονομικές ανισότητες μεταξύ των κρατουμένων παράγουν την αθλιότερη μορφή διαχωρισμού, την υπηρετική εργασία. Ο αγώνας ενάντια στον κόσμο της αιχμαλωσίας αντικειμενικοποιείται στην άμεση ρήξη με τον διαχωρισμό των καταπιεσμένων και με την εκμετάλλευση. Όσο λείπει η εξεγερσιακή και η αλληλέγγυα συνείδηση λείπει απ'όλους, εφόσον λείπουν πρωτοβουλίες θραύσης της εσωτερικής απομόνωσης. Η αλληλεγγύη και η εξέγερση ενάντια στην οικονομία του ελέγχου συναποτελούν την μήτρα της επαναστατικής συλλογικοποίησης. Όχι η αντιπαράθεση στα πλαίσια της κρατικής και κεφαλαιακή λογιστικής, αλλά οι απόπειρες άμεσης ανατροπής ελεγκτικών συνθηκών, ενάντια στην αστική οικονομία. Στη φυλακή η εχθρότητα προς την αιχμαλωσία είναι καθολική. Οι διεκδικητικές κινητοποιήσεις των κρατουμένων μένουν στο όριο του ρεφορμισμού όσο αφήνονται στα χέρια μεσολαβητών, ενώ γίνονται έδαφος συνολικής ρήξης όσο στηρίζονται στην αυτοοργάνωσή τους.

Βασικό εργαλείο κατακερματισμού της προσωπικότητας και της κοινότητας των κρατουμένων είναι οι εθιστικές τοξικές ουσίες. Η μαζική χορήγηση κατασταλτικών φαρμάκων και το μαζικό εμπόριο ηρωΐνης μέσα στις φυλακές πραγματώνουν τη σωφρονιστική στρατηγική της ελληνικής δημοκρατίας των δύο τελευταίων δεκαετιών. Η χημική καταστολή είναι αποτελεσματικότερη διότι επεμβαίνει στην ύλη του ανθρώπου' αποσυνθέτει την ύπαρξη σε βάθος. Πίσω από το πέπλο της ηθικολογικής υποκρισίας των θεσμικών απολογητών οργανώνεται η πιο

απάνθρωπη και ύπουλη μορφή ελέγχου, η ιατρική και παραϊατρική κυβερνητική. Η εθιστικότητα που εξασφαλίζει την εξάρτηση στο καθεστώς ελέγχου, είναι το εκθετικό πλεονέκτημα των ναρκωτικών, νόμιμων και παράνομων. Η δυναμική σχέση της σπάνης και της εκμετάλλευσης, η οποία διογκώνει τον γενικό κατακερματισμό, βρίσκει ένα ιδανικό έδαφος για την ανάπτυξη της στην χημική καταστολή. Στα φρούρια εγκλεισμού και στην ανοιχτή μητροπολιτική φυλακή. Οι μάζες των ναρκομένων στα αστικά κέντρα εκφράζουν αναλογικά το μεγέθος του συσσωρευμένου ελέγχου. Η γενική ψυχοκοινωνική σήψη που απλώνεται μέσα στις φυλακές είναι η καθαρή όψη της αστικής εξημέρωσης.

Οι δικαστές, η ψυχή της τυραννικής παράδοσης, διεξάγουν εξοντωτικό πόλεμο ενάντια στους παρίες και σε όσους παραβαίνουν τον νόμο αν δεν προέρχονται από τα αστικά τζάκια. Οι οικονομικοί μετανάστες συλλαμβάνονται και βασανίζονται όπου κι αν βρεθούν, φορτώνονται κακουργηματικές κατηγορίες επειδή δεν έχουν τα εχέγγυα του ευπόληπτου πολίτη, εγκαταλείπονται στις συνθήκες εξαθλίωσης στο καθεστώς αιχμαλωσίας και εκδιώχνονται από την ελληνική δουλοκτητική επικράτεια, όντας έτσι κι αλλιώς αποκλεισμένοι από τα εγγενώς σαθρά δημοκρατικά δικαιώματα. Οι μετανάστες, που στη φυλακή μόνο ανάμεσά τους μπορείς να βρεις κάποιους που πιστεύουν ακόμα στη δημοκρατία, γιατί τη γνωρίζουν μόνο ως ουτοπία, εκπροσωπούν αρνητικά τη ριζική απανθρωπιά του ευρωπαϊκού πολιτισμού και την υποκριτική εξιδανίκευσή του. Παρά τις νομικές ελαφρύνσεις για τους φυλακισμένους, οι οποίες θεσπίζονται ψηφοθηρικά και ως απάντηση στους αγώνες τους, η πρακτική του εγκλεισμού τείνεται πάντα στα μέγιστα όρια της. Η προφυλάκιση είναι ο γενικός κανόνας. Οι άδειες εξόδου και η υπό όρους αποφυλάκιση αξιοποιούνται από τον ποινικό μηχανισμό εκβιαστικά και κερδοσκοπικά στα πλαίσια της ελεγκτικής τρομοκρατίας και οικονομίας. Στο φάσμα των σχέσεων που εγκαθίστανται μέσα και γύρω από τη φυλακή γίνεται καταφανές ότι ο νόμος και το κεφάλαιο είναι ταυτές δομές. Η ένταση της τιμωριτικής πρακτικής αυξάνοντας το πλήθος των εγκλείστων επιδεινώνει ποιοτικά τις προσβολές που επιφέρει η αιχμαλωσία. Η γενική σπάνη πολλαπλασιάζεται, οπότε εμβαθύνεται η εξαθλίωση και αναβαθμίζονται η εξάρτηση από τον ελεγκτικό μηχανισμό και ο κατακερματισμός. Εκείνοι που έχουν στιγματιστεί για την αντίσταση τους στο καθεστώς αιχμαλωσίας αντιμετωπίζουν τη στρατηγική της ολοκληρωτικής εξόντωσής τους με την συνεχή καταδίωξή τους και το φόρτωμα καταδικαστικών υποθέσεων. Ο αγώνας ενάντια στη φυλακή είναι αγώνας για ζωή, απέναντι στον ολοκληρωτισμό της αστικής κυριαρχίας. Ο ποινικός μηχανισμός διαρθρώνεται σε μια ιεραρχική κλίμακα επιβολής. Όλοι οι τελεστές του αναλαμβάνουν συνειδητά την ευθύνη για την λειτουργία του συστήματος. Από την κυβέρνηση και το σύνολο των βουλευτών, που επικυρώνουν τους νόμους, μέχρι τον δεσμοφύλακα που κλειδώνει το κελί. Και συνεχίζουν απρόσκοπτα το φονικό τους έργο όσο απολαμβάνουν μια μαζική ανοχή, όσο ακόμα δεν τους σαρώνει η εξέγερση ενάντια στην αιχμαλωσία. Η διάκριση των καθηκόντων, η οποία είναι προϊόν του οργανωσιακού εύρους της αστικής κυριαρχίας, προσφέρεται ως πρόσχημα για την αποενοχοποίηση των φορέων της. Οι πολιτικοί υποτίθεται ότι αδυνατούν να ελέγξουν τα παραδοσιακά στεγανά του ποινικού μηχανισμού και δεν έχουν δικαιοδοσία πάνω στους δικαστές. Οι δικαστές που φυλακίζουν είναι αναρμόδιοι για τις συνθήκες εγκλεισμού και αυτοί που είναι αρμόδιοι για τις φυλακές είναι αναρμόδιοι για την εφαρμογή της στρατηγικής του μαζικού και εντατικού εγκλεισμού. Οι δεσμοφύλακες απλά εκτελούν. Η πολυδιάσπαση των ελεγκτικών διαδικασιών συνθέτει έναν παχύ και πυκνό θώρακα συμφερόντων, εναλλακτικών μέσων καταστολής και αλλοτρίωσης και παρελκυστικών διαύλων διαλόγου που αναπτύσσει και συγχρόνως συγκαλύπτει το πλέγμα ελέγχου. Η γραφειοκρατία και ο τεχνοκρατικός μυστικισμός συνδράμουν στην άμυνα του συστήματος εγκαθιστώντας ένα αγεφύρωτο χάσμα ανάμεσα στο τυραννεύόμενο βίωμα και στα διακινούμενα νοήματα και μια απροσπέλαστη απόσταση ανάμεσα στους αιχμαλώτους και στους ελεγκτές. Το πρόσωπο του καθεστώτος είναι ένας υπάλληλος, όπως αποκαλείται στη φυλακή ο δεσμοφύλακας, που εκπαιδεύεται να είναι φιλικός, για να εξωραϊζει το μηχανισμό την ίδια στιγμή που κάθε τυπική επαφή με τους αποφασιστικούς κόμβους του είναι απρόσωπη. Η αποστασιοποίηση είναι θεμέλιο και σκοπούμενο τους κράτους. Η αποστασιοποίηση της εξουσίας, η οποία υλοποιείται αντικειμενικά και σωρευτικά στον αστικό πολιτισμό, αποτελεί το συνοπτικό χαρακτηριστικό της τυραννίας της μηχανής πάνω στον άνθρωπο. Η μηχανή, με κάθε έννοια (τεχνολογική, σημασιολογική-ψυχολογική, οργανωσιακή-διαδικαστική, συνδυαστικά θεσμική, γενικά πολιτισμική), υπηρετεί την εκμεταλλευτικότητα, τη συντήρηση και την επέκταση της κι οπότε εναρθρώνει δομικά και αναπαράγει εντός κι εκτός της τα κινητήρια εξουσιαστικά σχέδια. Ωστόσο, η κυριαρχία της εσωτερικά στο ανθρώπινο βίωμα και μέσω αυτού έγκειται στην ασφαλιστική αποστασιοποίηση της συνειδητής συμμετοχής, στη λειτουργία της απέναντι στην συνείδηση της απανθρωπιάς της. Η δήλωση αναρμοδιότητας είναι ομολογία συνενοχής. Η

δημοκρατία συγκεκριμενοποιείται στην καγκελόπορτα πίσω από την οποία στριμώχονται βασανισμένοι άνθρωποι ζητώντας να τους εξηγηθεί πια έγγραφα οφείλουν να καταθέσουν για να ταΐσουν τις απατηλές ελπίδες τους. Μέσα στον δέσμιο κόσμο ό,τι δεν είναι εξεγερσιακή αλληλεγγύη είναι αποδοχή της απομόνωσης και της εξόντωσης.

Μπορούμε λοιπόν ν' αναγνωρίσουμε την αιχμαλωσία σαν τηνσχάση του λόγου από την πραγματική βία της εξουσίας ή σαν την έμμεση εκδοχή αυτής τηςσχάσης, την αναγωγική συνομολογία που διατηρεί αναλλοίωτο το καθεστώς εξουσίας (όταν ο εξουσιαστής και ο αιχμάλωτος συμφωνούν ότι κάποιος άλλος ευθύνεται). Η άκρη του νήματος πάντα διαφεύγει, αλλά ο τυραννικός κανόνας προβάλλεται ανελλιπώς επιβλητικός.

Έτσι, η αναζήτηση της όποιας νομιμότητας επενδύει την ίδια την αιχμαλωσία στην αιτιατή συνέχειά της. Ο έλεγχος του νόμου, της εφαρμογής του ή της αλλαγής του, αποδίδει μετοχικό κέρδος, οικονομικό ή πολιτικό ή συχνότερα και τα δύο, σ' εκείνους που επιτυγχάνουν να τον κυριεύσουν, δίχως ν' απελευθερώνει κανέναν. Η ισχύς των αγώνων εξαντικειμενικεύεται στην ικανότητα τους ν' αποδιρθρώνουν την στρατοκρατική κυριαρχία, έστω τοπικά. Ικανότητα που κατακτιέται με την προσβολή της ιερότητας του νόμου, την άμεση δράση και την αλληλεγγύη. Όλες οι αναλύσεις είναι ανίκανες να γεφυρώσουν το χάσμα της αιχμαλωσίας προς τη συνείδησή της, όλα τα οργανωτικά σχέδια είναι ανίκανα να γεφυρώσουν το χάσμα της αιχμαλωσίας προς τη διάρρηξή της. Η άμεση εξέγερση σπάει τα δεσμά του μετωνυμικού ψυχαναγκασμού, που κρύβει τα εξουσιαστικά υποκείμενα και εμποδίζει να γεννηθούν τα απελευθερωτικά. Υπάρχει μια μορφή πληροφορίας η οποία έχει δραστική θέση στον εξεγερσιακό αγώνα, η πληροφορία που κοινώνει την εξέγερση, που μεταφέρει την εξέγερση στην αλληλεγγύη πλήρωσή της.

Όλες οι εντολές και οι απαγορεύσεις του καθεστώτος αιχμαλωσίας υπακούουν σ' ένα σκοπούμενο. Η φυλάκιση, ο κρατικός φόνος και τα βασανιστήρια, η ένοπλη κατοχή και ο χημικός πόλεμος στους δρόμους, οι ειδικοί αντεπαναστατικοί νόμοι και η λογοκρισία, η ελαστικοποίηση των δημοκρατικών ιδεολογημάτων και οι λυκοφιλίες των αφεντικών, το μαζικό στοίβαγμα ανθρώπων στους άθλιους σωφρονιστικούς νεκρότοπους και το πλήθος των επιμέρους προσβολών μέσα στην ενδοχώρα τους θεσπίζονται στο όνομα της ασφάλειας. Σκοπούμενο ικανό να δικαιολογεί κάθε τυραννική απανθρωπιά, καθώς υποβάλλει έναν ατέρμονο ολοκληρωτισμό. Ασφάλεια σημαίνει τέλειος έλεγχος (μη σφάλμα). Η αδυνατότητα επίτευξης του εντείνει τις καταπιεστικές επιβουλές, επιδεινώνοντας τις συνθήκες αιχμαλωσίας. Η ασφάλεια δεν είναι ένα συμπτωματικό πρόσχημα για την επέκταση της αστυνομικής τρομοκρατίας, αλλά η ίδια η ουτοπία του ολοκληρωτικού ελέγχου που κλασματοποιεί την τρομοκρατική δαιμονοποίηση για να εμφυτεύει τον απομονωτισμό, την καταστολή και την εκμετάλλευση σε κάθε πτυχή των ανθρώπινων σχέσεων. Οι αντεπίστροφες προβολές της εξουσιαστικής απανθρωπιάς δομούν τη φοβική φύση της εξουσίας. Ο πόλεμος για την ασφάλεια σπρώχνει αναπόδραστα την πολιτισμική σύγκρουση στο ακρότατο σημείο κρίσης. Συνέχεια των ιστορικά επιταχυνόμενων κρατικών γενοκτονιών ή αντικρατική κοινωνική επανάσταση. Από κάθε έποψή της η φυλακή ανήκει στον πολιτισμό που αξίζει να καταστραφεί.

Η διάταξη των οικονομικών αντιθέσεων και η παρούσα γενίκευση της βιωτικής ένδειας επιτείνει τις ανταγωνιστικές δυναμικές στην κατάσταση εγκλεισμού. Οι φυλακιζόμενοι αυξάνονται, διότι αυξάνονται επάλληλα οι προσβολές προς την ιδιοκτησία και η καταστολή. Οι λογιστικές αναδιρθρώσεις της κρατικής οικονομίας μειώνουν τους χρηματικούς πόρους για όλες τις παροχές, εξαθλιώνοντας ακόμα περισσότερο και τους κρατούμενους και μεταφέρουν μεγάλο μέρος των κρατικών επενδύσεων στον κατασταλτικό μηχανισμό, για την ανακοπή του ανερχόμενου εξεγερσιακού κύματος. Η ευθύνη για την επιβίωση των ντόπιων εγκλειστών μετατίθεται σταδιακά στις οικογένειες τους, οι οποίες επίσης υπόκεινται την οικονομική επίθεση του κεφαλαίου, ενώ οι μετανάστες εγκαταλείπονται στον υποσιτισμό και την εκδούλευση. Επιπροσθέτως, οι μισθοφόροι των φυλακών όταν «απεργούν» απλά κόβουν τα επισκεπτήρια των κρατουμένων. Ενώ το καθεστώς ελέγχου δουλεύει ακατάπαυστα. Η αυξανόμενη συμπίεση δημιουργεί ένα εκρηκτικό μείγμα. Οι αντιθέσεις μπορούν και γίνονται συνειδητές. Δική μας ευθύνη είναι να τις συλλογικοποιήσουμε μέσα στην αντίσταση, ενάντια σε κάθε τεχνητό διαχωρισμό των καταπιεσμένων, χτίζοντας δεσμούς εξεγερσιακής αλληλεγγύης.

Ο εγκλεισμός παίρνει ειδικές μορφές όταν εντάσσεται σε μια ευρύτερη στρατηγική εξουδετέρωσης της αντικαθεστωτικής δράσης. Με την αιχμαλωσία αγωνιστών που συσχετίστηκαν με την υπόθεση της οργάνωσης 17 Νοέμβρη πριν μια δεκαετία το ελληνικό κράτος εφάρμοσε για πρώτη φορά την απομόνωση σε λευκά κελιά. Σε παρόμοιες συνθήκες προφυλακίστηκαν το 2010 ορισμένοι από τους αγωνιστές που συσχετίστηκαν με την υπόθεση της οργάνωσης Επαναστατικός Αγώνας. Το κράτος, για να δικαιολογήσει την επιβολή επαχθέστερων μεθόδων κράτησης

επικαλείται όπως πάντα την ασφάλεια. Πραγματικά όμως, τα μέτρα και τα μέσα φύλαξης στις ελληνικές φυλακές γενικά δεν υστερούν σε τίποτα από τα αντίστοιχα στις ειδικές «αντιτρομοκρατικές» πτέρυγες σήμερα. Οι επιπλέον όροι ασφάλειας είναι απλά εκδικητικές πρακτικές. Έλλειψη φυσικού φωτισμού, λιγότερες ώρες σε ανοιχτό χώρο χωρίς κανένα φυσικό στοιχείο (χώμα, βλάστηση), ελάχιστος χώρος κίνησης, ελάχιστος ουρανός. Πλήρης εγκλωβισμός της κίνησης και της αντίληψης στο νεκρό περιβάλλον. Η κύρια απόδοση των ειδικών πτερύγων στον ποινικό μηχανισμό είναι η απομόνωση των εκεί κρατούμενων αγωνιστών από άλλους κρατούμενους. Απομόνωση που με τη βασανιστική αποκοινωνικοποίηση των αγωνιστών αποσκοπεί στον αποκλεισμό της αντικαθεστωτικής εμπειρίας και της εξεγερσιακής παρουσίας έξω από τον κόσμο του μεγάλου πλήθους των κρατουμένων. Έχουμε να κάνουμε μ'έναν άμεσο προληπτικό έλεγχο στον πυρήνα της κοινωνικοποίησης των αιχμαλώτων. Η συνάντησή τους, η συνάντησή μας, με σημεία αναφοράς τη βίαιη αντίσταση και την αυτοοργάνωση, δηλαδή η διεαυτό και καθαυτό κοινωνικοποίηση ορθώνεται και αντιμετωπίζεται ως εχθρός του κράτους. Η σταθερότητα του ελέγχου εξαρτάται από τη διατήρηση του κατακερματισμού, η οποία κινδυνεύει από τους ανεξέλεγκτους εξεγερσιακούς παράγοντες που επανασυγκροτούν άμεσα την κοινότητα των καταπιεσμένων, με νέες μορφές κάθε φορά, εκφράζοντας τη συνδυαστική βάση της επανάστασης, την αλληλεγγύη ενάντια στο κράτος. Στη φυλακή η θεσμική αντεπανάσταση αποκαλύπτει χωρίς περιστροφές τα αντικοινωνικά θεμέλιά της.

Το πλαίσιο αποκλεισμού διαφοροποιείται απέναντι στους αγωνιστές που κρατούνται για τις υποθέσεις της Συνομοσίας Πυρήνων της Φωτιάς. Του συγκεκριμένου αιχμάλωτου το κράτος δεν τους απομόνωσε ολοκληρωτικά από το σύνολο των άλλων κρατουμένων, αλλά τους εξόρισε και τους απομόνωσε αναμεταξύ τους. Τους διέσπειρε σε όλη την επικράτεια και ορισμένους τους έκλεισε σε πτέρυγες «προστασίας», όπου κρατούνται οι βιαστές και οι εγνωσμένοι ρουφιάνοι. Σκοπός αυτής της μεθόδου είναι ο κατακερματισμός των κοινοτήτων των αιχμαλώτων αγωνιστών και η απομόνωση τους από το εκτός φυλακής πολιτικό και κοινωνικό περιβάλλον τους.

Μπορεί να φαίνεται αντιφατικό το γεγονός ότι το κράτος αφενός δεν αναγνωρίζει τον πολιτικό χαρακτήρα της αντικαθεστωτικής δράσης, αρνούμενο μεταξύ άλλων και την ύπαρξη πολιτικών κρατουμένων, ενώ αφετέρου διαχωρίζει τους αιχμάλωτους ανάλογα με τη συσχέτισή τους με αυτήν τη δράση. Και οι δύο πρακτικές είναι εκφάνσεις μιας πολιτικής λογοκρισίας που επιχειρεί να εξουδετερώσει συγχρόνως τα επαναστατικά νοήματα, τους ίδιους τους επαναστατημένους, τις οργανωσιακές διεργασίες τους και την προοπτική διάχυσης και ανάπτυξης του δυναμικού αγώνα. Ο διαχωρισμός αποτελεί την κατεξοχήν πολιτική μορφή της εξουσίας. Διαλεκτικά, η συνάντηση των αντιστάσεων αποτελεί την κατεξοχήν ολιστική μορφή του αντικρατικού και αντιθεσμικού αγώνα, την πολιτικότητά του.

Αντιμετωπίζοντας τη φυλακή ως σημείο εκκίνησης νέων αγώνων και όχι ως νεκρό χρόνο σε μια γραμμική εξέλιξη των συνηθειών μας (όσο συγκρουσιακές κι αν είναι αυτές), προχωράμε πιο πέρα όχι μόνο από την υπεράσπιση των συντρόφων μας ενάντια στην αιχμαλωσία τους, αλλά και από την ιδιαίτερη πολιτική διάσταση της κάθε περίπτωσης αιχμαλωσίας. Εδαφικοποίηση του αγώνα για την ανανέωσή του. Επικαιροποίηση της αντίληψης περί των παρόντων αντιθέσεων, για την ανανέωση των ρηξιακών δυνατοτήτων. Καθετί που βιώνουμε στην κατάσταση αιχμαλωσίας είναι βατήρας εξέγερσης. Η αιχμαλωσία σε κάθε όψη της και όλες οι συνέπειές της. Η οπλισμένη μάντρα που μας χωρίζει από τον έξω κόσμο, οι πραγματικές και οι συμβολικές οριοθετήσεις που έχουν ακμή τους την κιγκλίδα της πτέρυγας, η διαρκής εισβολή της γραφειοκρατίας στις αισθήσεις και στην σκέψη των κρατουμένων μέσω των μεγαφωνικών παραγγελμάτων, ο ήχος της κλειδαριάς του κελιού ή το αυτοποιημένο κλείσιμο της πόρτας στις πιο εξελιγμένες φυλακές, το βλέμμα του δεσμοφύλακα όταν μπαίνει στο κελί για καταμέτρηση, που δεν μπορεί να γίνει ποτέ οικείο διότι κανένας βιασμός δεν μπορεί να έχει φιλικό πρόσωπο, οι κάμερες, η εξωτερική όψη μιας δολοφονικής μηχανής που ελέγχει όντας κρυμμένη και προφυλαγμένη. Η στενότητα του χώρου, η έλλειψη φυσικών παραστάσεων, η έλλειψη ελεύθερης δραστηριότητας, η εκμετάλλευση της ενεργητικότητας των κρατουμένων για τη λειτουργία της φυλακής, η προσαρμογή στην ελεγκτική τάξη. Η πείνα, η κάθε είδους εκμετάλλευση από τους παράγοντες του ποινικού συστήματος, θεσμικούς και ανεπίσημους και από τους ίδιους τους κρατούμενους. Η υγειονομική και βιολογική εξαθλίωση. Η απουσία ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης και η απανθρωπιά του ιατρικού μηχανισμού της φυλακής. Η στρατηγική της χημικής καταστολής και η πειθαρχική τρομοκρατία. Ο περιορισμός και η αστυνόμευση της επαφής με τον έξω κόσμο. Η υπαρξιακή και κοινωνική σήψη των εγκλειστών με τη χημική νάρκωση, την αναπαραγωγή των φαντασιακών εθισμών που χτίζει το κεφάλαιο (τηλεοπτικό ψευδοβίωμα, πλαστικά ερωτικά είδωλα, δοξασία της μηχανοκίνησης κλπ) την άφεση στην εξατομίκευση που επιτάσσει η ποινική πρακτική και η γλώσσα της. Ο ποινικός

πολιτισμός και η ποινική πολιτική όπως συγκεκριμενοποιείται στους νόμους και στις δικαστικές αποφάσεις. Τα ειδικά μέτρα προληπτικής αντιεξέγερσης και εκδικητικής εξόντωσης. Ο φόβος αυτών που ακόμα δεν εξεγέρθηκαν ενάντια στο κράτος. Η απάθεια εκείνων που αδιαφορούν. Οι αγώνες που συνεχίζονται και μας εμπνέουν. Η επαναστατική προοπτική, που εκφράζει την απελευθερωτική σύγκλιση όλων των αντιθέσεων. Όλα τα πάθη, οι ανάγκες και τα οράματα των αιχμαλώτων που είναι ακαταμέτρητα.

Το έδαφος που περιβάλλει τους αιχμαλώτους είναι το πλουσιότερο σε αντιθέσεις κι οπότε σε δυνάμει σημεία κρίσης. Η αμεσότητα ως χαρακτηριστική συμβολή των αναρχικών στην επαναστατική πάλη, σημαίνει την εστίαση στις πραγματικές συνθήκες. Ένας αγώνας που πατάει σε ατομικούς και κοινωνικούς μετασχηματισμούς διάλληλα. Η επανεδραίωση της προσοχής μας στο εδώ και και στο τώρα γίνεται εφικτή με την απεξάρτηση μας από τις αναμνήσεις μας και από τις συντροφικές σχέσεις πέρα από τα τείχη, οι οποίες δυναμοποιούνται λόγω της αιχμαλωσίας, αλλά είναι ακατάλληλες λόγω απόστασης να δημιουργήσουν νέες ρήξεις μέσα στη φυλακή. Η πρόκληση νέων ρηγμάτων γίνεται εφικτή με την εξεγερσιακή επανακοινωνικοποίηση επιτόπου. Η άρση του κατακερματισμού, με την αντίταξη παραδειγματικών αρνήσεων στο ελεγκτικό καθεστώς και την εισαγωγή προτασιακών παύσεων στους αυτοματικούς διαλόγους των εγκλειστών είναι ο πυρήνας του αντικρατικού αγώνα. Εξεγερσιακή ζωντάνια. Και συνάμα αποδόμηση των ακοινωνικών γλωσσικών αρμών της ετερονομίας της αστικής αλλοτρίωσης, της αντεπαναστατικής εξατομίκευσης και του αναπόφευκτα παρεπόμενου συμβιβασμού. Επιμένω να επισημαίνω τα φαντασιακά παράγωγα τους κράτους και του κεφαλαίου και τους διάχυτους αυτοματικούς επικοινωνιακούς κώδικες τους ως ακοινωνικά, επειδή οι καταναλωτές και μεταφορείς τους όσο μετέχουν στη ροή των καθηλωτικών σημάτων τόσο απουσιάζουν από το επιγινόμενο· η συνείδηση τους σχίζεται εκθετικά. Συνεπώς, να πάψουμε και να συζητάμε για κατηγορητήρια, δικαστικές έδρες, ποινές, αθροιστικές λογιστικές και πιθανότητες αποφυλάκισης, όπως συνηθίζεται και μεταξύ των αναρχικών. Να πάψουμε να συμπαθιόμαστε με τη γλώσσα της μηχανής, σαν άβουλα θύματα και να βάλουμε στην ημερήσια πρακτική τη μοναδική κίνηση που μας δίνει υπόσταση και για την οποία έχουμε βρεθεί στη φυλακή, την άμεση εξέγερση ενάντια στο οτιδήποτε μας βασανίζει και μας απομονώνει. **Η πυροδότηση και η αυτοοργάνωση του κοινωνικού δυναμικού δε γίνεται με τις κοινότυπες επικλήσεις του, αλλά με την αντιστασιακή πρωτοβουλία επί του παρόντος πεδίου. Η επανάσταση δεν εξαρτάται από προνομιακές συνθήκες για την εκδίπλωσή της, αλλά ριζώνει στην άμεση καταστροφή της ελεγκτικής μηχανής. Κανένας στρατηγισμός δεν μπορεί να δικαιολογήσει την αδράνεια. Καμία στιγμή χαμένη.**

Με έναν ανατρεπτικό προσανατολισμό το έλλειμμα επαναστατικής συνείδησης μεταξύ των κρατούμενων όχι μόνο δεν είναι λόγος μη παρέμβασης, αλλά αντιθέτως υποδεικνύει την αναγκαιότητά της. Είναι δική μας ευθύνη να μπολιάζουμε ανατρεπτικές αντιλήψεις και να δημιουργούμε κοινότητες αγώνα μέσα από αντιστασιακά εγχειρήματα. Οι αντιλήψεις μας δοκιμάζονται και μεταδίδονται στην έμπρακτη εκδήλωσή τους μέσα και ενάντια στο καθεστώς κατακερματισμού. Ότι φαντάζει απόμακρο αποτελεί επαναστατικό έργο. Οι αιχμάλωτοι αναρχικοί δρούμε πρωτοβουλιακά μέσα στις φυλακές την τρέχουσα εποχή και μπορούμε να δράσουμε εντατικότερα, με όρους αλληλέγγυας συγκεκριμενοποίησης, άμεσης συνολικοποίησης και συνέχειας. Προς τούτο έχει καίρια σημασία ο ανοιχτός πολιτικός διάλογος, ο γεωμένος στη συνθήκη της αιχμαλωσίας. **Εδώ, όποια φατριαστική αντιπαλότητα υποσκελίζει τη δυνατότητα και τη σημασία της συλλογικοποίησής μας καταγράφεται ως παράγοντας συντήρησης του κατακερματισμού και της τυραννικής τάξης. Κάθε θέση κρίνεται για τη συμβολή της ή μη στην ανάπτυξη του αντικρατικού εξεγερσιακού αγώνα. Και μ' ένα τέτοιο κριτήριο ο όψιμος καιροσκοπικός κοινωνισμός και ο νεότευκτος αναρχομαρξισμός που ξεπροβάλλουν μέσα από τις φυλακές είναι ανίκανοι να συγκαλύψουν τις προσωποκεντρικές μικρότητες και τον εμμένοντα απομονωτισμό που υποσκάλπτουν τις προσπάθειες συλλογικοποίησης και την προοπτική μετωπικής απειλήσεως. Η συμπάρασταση σε όποιους κινητοποιούνται, κρατούμενους γενικά ή άλλους αναρχικούς ειδικά, κρίνεται ανεπαρκής σήμερα. Έχουμε πολιτικό καθήκον να αντιστρέψουμε τις δύσκολες συνθήκες του παρόντος για να κινήσουμε προς την επανάσταση.**

Ένα σημείο άμεσου προσανατολισμού λοιπόν, είναι η σπορά στασιαστικών κοινοτήτων. Τα κρατικά επιτελεία αντιλαμβάνονται τον κίνδυνο. Ανά καιρούς εκτοξεύουν φήμες για ενδεχόμενη γενική απομόνωση των αιχμάλωτων αναρχικών από άλλους κρατούμενους ή για γενική εκτόπιση των αναρχικών σε στρατόπεδο συγκέντρωσης προλειπώνοντας το επικοινωνιακό πεδίο. Απαιτείται να συνταχθούμε σ' έναν αγώνα ενάντια σε κάθε μορφή απομόνωσης, όχι μόνο για ν' αμυνθούμε

στην πολιτική, κοινωνική και φυσική εξόντωση αιχμάλωτων αγωνιστών, αλλά και για να υπερασπιστούμε τη συνέχεια της επαναστατικής δράσης. Ενάντια στο διαχωρισμό των αιχμάλωτων αγωνιστών μέσα στο σύνολο των κρατουμένων. Ενάντια στη διάσπαση και την εκτόπιση των πολιτικών κοινοτήτων μέσα στις φυλακές. Στην κατεύθυνση της καταστροφής κάθε φυλακής και της καταστροφής κράτους και κεφαλαίου, του πολιτισμικού καθεστώτος γενικής αιχμαλωσίας. Η υπόθεση της κατάργησης των ειδικών μέτρων απομόνωσης αφορά όχι μόνο τους αιχμάλωτους που βιώνουν τις συγκεκριμένες καταστάσεις και τις πολιτικές ομάδες τους, αλλά το σύνολο των αιχμάλωτων αγωνιστών, το σύνολο των κρατουμένων, το σύνολο των αγωνιζόμενων ανθρώπων, τους δεσμούς αλληλεγγύης στους οποίους στηρίζεται η επαναστατική κοινωνική αυτοοργάνωση, τις αντοχές, τις δυνατότητες αντεπίθεσης και τις προοπτικές ανάπτυξης των ανατρεπτικών κινημάτων. Η αποδοχή του κατακερματισμού είναι νίκη του κράτους. Για να καταβάλουμε τη μηχανή του ελέγχου πρέπει να ενώσουμε τις προσπάθειες μας. Ένα δυναμικό κοινωνικό μέτωπο ενάντια στην αντεπαναστατική στρατηγική της δημοκρατίας, στο οποίο θα συρρεύσει ένας πλούτος αντιστασιακών υποκειμένων, με τους διαφορετικούς τρόπους τους, είναι εφικτό και ικανό να επιβάλλει υποχωρήσεις του καθεστώτος, κατακτώντας αγωνιστικό έδαφος.

Σ' αυτήν την πρόταση η έννοια μέτωπο υποδηλώνει την ανάγκη για ένα θαρρετό συναπάντημα των αυτοοργανωμένων αγώνων με σημείο σύγκλισης τη ρηξιακή αναστροφή των κρατικών επιθέσεων' δε σημαίνει τις γκρουπουσκουλιστικές κολεγίες της αριστεράς. Η αλληλέγγυα δράση συγκροτεί τις μετωπικές γραμμές και όχι οι παραγοντίστικες θεσμικές μεσολαβήσεις, που αφοπλίζουν και ξεπουλάνε τους αγώνες, όπως μας διδάσκει η εμπειρία από τις κινητοποιήσεις των τελευταίων χρόνων στις φυλακές και η πρόσφατη εμπειρία με τη μαζική απεργία πείνας των μεταναστών. Η διαυγής πολιτική στόχευση ενάντια στους πολιτικούς, αστυνομικούς, ποινικούς και ιδεολογικούς μηχανισμούς καταστολής και ενσωμάτωσης δυναμοποιεί κοινωνικά την μετωπική αντιπαράθεση και όχι οι λίστες κομματικών λογότυπων, που δεν εκφράζουν καμία υπαρκτή σύγκρουση. Διαυγής τοποθέτηση και μέσα από τις φυλακές ενάντια στους αριστερούς πολιτικατισμούς, ενάντια στην εκλογική παλινόρθωση της αστικής αντιπροσώπευσης. Απροκατάλυπτη ενεργητική αλληλεγγύη των εξεγερμένων.

«Τίποτα δεν είναι ικανό να μας φυλακίσει,
εκτός από τις μάχες που αφήσαμε ανολοκλήρωτες»

Δημήτρης Χατζηβασιλειάδης

2011 Φυλακές Κορυδαλλού